

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 377

гр. София, 06.02.2023 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в закрито заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Виктор Б. Чаушев

Членове: Даниела Талева
Калина В. Станчева

като разгледа докладваното от Калина В. Станчева Въззивно частно наказателно дело № 20231100600575 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 341, ал. 2](#) вр. [чл. 306, ал. 3](#) вр. [чл. 306, ал. 1, т. 4 предл. II от НПК](#).

Образувано е по частна жалба, депозирана лично от осъденото понастоящем лице Х. Л. В. срещу определение от 06.01.2023 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 121-ви състав, постановено по реда на [чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК](#), по НОХД № 18138/2021 г. по описа на същия съд, с което е на основание чл. 189, ал. 3 НПК Х. Л. В. е осъден да заплати по сметка на Национално бюро за правна помощ /НБПП/ сумата от 420 лева, представляваща сторени по делото разноски за адвокатско възнаграждение в хода на горепосоченото наказателно производство.

В частната жалба се излага, че атакуваното съдебно определение е необосновано и незаконосъобразно, като се застъпва, че същото се обжалва изцяло. Възражава се, че съдът се е произнесъл преждевременно по въпроса за разпределение на отговорността за разноски, предвид че делото не е приключило в пълнота. В подкрепа на това свое твърдение, извежда, че разноските за служебен защитник не са законосъобразно разпределени, доколкото служебният защитник на жалбоподателя – адв. И.Г., не е упражнил своите права. Отделно, отбелязват се несъвършенства в работата на горепосочения адвокат във връзка с пропуска му да оспорва законосъобразността на проведеното разпоредително заседание, като в тази връзка се сочи нарушение на чл. 212 от ЗСВ. Ето защо, жалбоподателят В. намира, че предоставената му адвокатска защита не е била ефективна.

Софийски градски съд, като взе предвид доводите на жалбоподателя и релевираното искане, въз основа на материалите по делото и закона, приема

за установено следното:

Видно от приобщените материали по ДП № 3384 ЗМК-1242/2020 Гг. по описа на 09 РУ- СДВР, пр.пр. № 30969/2020 г. Х. Л. В. е привлечен с постановление на разследващ полицай от 23.06.2021 г. в процесуалното качество на обвиняем за извършване на престъпление по чл. 290, ал. 1 НК, същото му е предявено на 07.07.2021 г. лично и в присъствието на защитник – адв. И.Г. от САК и е проведен разпит по реда на [чл. 221 НПК](#), в който също е отбелязано, че протоколът за проведения разпит е прочетен лично и чрез назначения служебен защитник – адв. Г..

Преди извършване на тези процесуално-следствените действия на обвиняемия с постановление от 24.06.2021 г. /л. 165-176 от ДП/ на разследващ полицай при 09 РУ-СДВР на Х. В. е назначен служебен защитник – адв. И.Г. от САК за осъществяване на процесуално представителство, тъй като по делото е констатирано наличието на едно от основанията за задължителна защита в наказателния процес- по [чл. 94, ал. 1, т. 6 НПК](#).

Адвокат Г. е продължил да участва в хода на делото и в неговата съдебната фаза. С определение от 19.10.2022 г., постановено по НОХД № 18138 по описа на Софийски районен съд (СРС-НО), 121-ви състав за 2021 г., съдията докладчик от първоинстанционния съд е одобрил споразумение за решаване на делото в горесцитираното съдебно производство, сключено между адв. И.Г., САК, в качеството му на служебен защитник на подсъдимия Х. В. и Р.П. – прокурор от Софийска районна прокуратура. Първоинстанционният съд е намерил, че постигнатото споразумение, и по-точно разписаните в същото предмет, условия, вид и размер на наказанието, отговаря на зададените от законодателя процесуалноправни и материалноправни стандарти, респективно, че същото не противоречи на морала и закона, поради което и не е предложил промени в него. С влязло в сила определение от същата дата /19.10.2022 г./ и доколкото естеството на процедурата по глава XXIX НПК налага това, наказателното производство по НОХД № 18138 по описа на Софийски районен съд (СРС-НО), 121-ви състав за 2021 г. е прекратено окончателно.

Предвид гореизложеното, по делото се доказва реалното осъществяване на процесуално представителство от страна на адв. Г. по отношение на Х. В. и в двете фази на наказателния процес.

По-късно, с определение от 06.01.2023 г., постановено по НОХД № 18138 по описа на Софийски районен съд (СРС-НО), 121-ви състав за 2021 г., съдът се е произнесъл по реда на чл. 306, ал. 1, т. 4 НПК по отношение на сторените разноси по делото. С посоченото определение Х. Л. В. е осъден да заплати на основание чл. 189, ал. 3 НПК по сметка на НБПП сумата от 420 лева – реално сторени съдебно-деловодни разноси за служебен защитник - адвокат, предвид че в хода на наказателното производство от общ характер, подсъдимият е бил признат за виновен. Именно този съдебен акт на районния съд е предмет на ревизия в настоящото въззивно частно производство.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съдебният състав, след като се запозна с подадената частна жалба и след като извърши преценката по реда на [чл. 342 от НПК](#), установи, че същата е депозирана в законноустановения седем дневен срок от връчването на препис на определението на СРС, от надлежно легитимиран да инициира въззивна проверка субект, поради което е и процесуално допустима.

След извършване на проверката от страна на настоящия въззивен състав, по отношение на редовността /допустимостта/ на въззивната частна жалба, съдът пристъпи и към преценка по обосноваността и законосъобразността на обжалвания първоинстанционен съдебен акт.

Настоящият съдебен състав намери, че разгледана по същество, жалбата е неоснователна, а обжалваното първоинстанционно определение – законосъобразно, при съображения, както следва.

Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 3 от НПК, когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, включително адвокатско възнаграждение и другите разноски за служебно назначения защитник.

Безспорно положение в доктрината и съдебната практика е, че съдът се произнася по направените в хода на производството разноски с постановления от него краен акт /присъда, решение или определение /, или по предвидения в [чл. 306, ал. 1, т. 4 от НПК](#) ред, когато същите са категорично доказани и определени по размер.

В този смисъл изричното възражение на жалбоподателя, че произнасянето на районния съд е преждевременно такова, се явява на първо място невярно, предвид че наказателното производство е вече прекратено, след одобряване на споразумение за решаване на делото, а на второ място, и с оглед систематическото място на новелата на чл. 306, ал. 1, т. 4, предл. 2 от НПК, респективно хронологичната нормативна последователност на произнасянето касателно разноските, сторени в производството, се явява и неоснователно.

Следва да се спомене, че както първата, така и въззивната инстанция в обсега на възложената ѝ компетентност не разполага с правомощията да изследва и преоценява съразмерността на присъденото възнаграждение по критериите за неговата прекомерност с оглед действителната ангажираност на адвоката и степента на изпълнение и организация на защитата, прецизирайки ги на фона на фактическата и правна сложност на делото. Съгласно разпоредбите на [чл. 37](#) и [чл. 38 ЗПрП](#), дължимото адвокатско възнаграждение се съобразява с вида и количеството на извършената дейност, които се удостоверяват с писмен отчет на адвоката, проверен и заверен от Адвокатския съвет и се определя в съответствие с размерите, установени в Наредбата за заплащане на правна помощ. А [чл. 39 ЗПрП](#) предвижда, че заплащането на предоставената правна помощ се извършва от Националното

бюро за правна помощ въз основа на решение на неговия председател.

При настоящото произнасяне съдът се ръководи от строго очертани легални критерии, съобразявайки единствено утвърдения с решението на НБПП размер на възнаграждението за предоставена правна помощ с нормативно регулираните предели в [чл. 16, ал. 1, т. 1](#) и [т. 2 от Наредбата за заплащане на правната помощ](#). Според посочения текст, по дела, при които за престъплението се предвижда наказание до 5 години лишаване от свобода, какъвто по арг. на [чл. 290, ал. 1 НК](#) е процесният случай, възнаграждението за служебна защита се определя в рамките на 75 лв. - 210 лв. за досъдебна фаза и на 100 - 280 лв. за съдебна фаза.

Видно от Решение № СФ-10665-26517/2022 от 22.11.2022 г. на НБПП, на адв. И.А.Г. е платено възнаграждение в размер на 420 лева, основание чл. 16, ал. 2, вр. чл. 9, ал. 4 от Наредбата за заплащане на правна помощ. Сумарно отреденото възнаграждение на адв. Г. за осъщественото процесуално представителство на жалбоподателя пред съответните досъдебни и съдебни стадии на процеса е в унисон с установената поднормативна рамка. Изплатеното възнаграждение е в обхвата на посоченото в решението на НБПП законово основание, а и както вече се отбелязва в съответствие със стандарта, разписан в Наредбата /чл. 16, ал. 1, т. 1 и т. 2/ и посочен по-горе, поради което и въззивният съд намира, че правилно процесното възнаграждение е присъдено в полза на НБПП.

Основното оплакване в частната жалба на жалбоподателя е, че предоставената му правна помощ от страна на служебния защитник - адвокат Г. не е била достатъчно прецизна и адекватна. Макар действително качеството на положените усилия от служебния защитник да се преценява в хода на наказателното производство от съответния орган на процесуално ръководство, процесният случай не разкрива съществени процесуални нарушения при осъществяване на защитата, с оглед което въззивният съд намира, че това възражение на жалбоподателя е неоснователно.

Отделно, няма никакво основание да се поддържа, че заплащането на разноски от страна на признатия за виновен противоречи на правото му на справедлив съдебен процес, респективно, че чл. 189, ал. 3 НПК противоречи на чл. 6, т.3, б."с" от Конвенцията за защита на човешките права и основни свободи, доколкото Конвенцията трябва да се прилага от националните органи в духа, в който тя е тълкувана от Европейския съд по правата на човека, в който смисъл следва да бъде посочено Решение от 25.09.1992 г. по делото CROISSANT срещу Германия, където изрично е подчертано, че разпореждането за възстановяване на разноските не е несъвместимо с чл.6, т.3, б."с" КЗПЧОС.

На последно място, освен нарочно разписаното в новелата на чл. 189, ал. 3 НПК императивно правило, задължителната тълкувателна практика на Върховния касационен съд, обективирана в Тълкувателно решение № 4 от 19.02.2010 г. по т.д. № 4/2009 г. на ОСНК, на ВКС също постановява, че

подсъдимият, който е признат за виновен, на основание чл.189, ал.3 НПК следва да заплати адвокатско възнаграждение на служебния защитник в полза на Националното бюро за правна помощ във всички случаи на задължителна защита.

Следователно в светлината на конкретния случай, предвид че наказателното производство е прекратено поради приключване на наказателното производство с оглед подписване на споразумение между прокурора и защитника, молбата на НБПП за осъждане на Х. Л. В. да възстанови направените разноски за адвокатско възнаграждение за служебно назначения му защитник в размер на 420 лева следва да бъде уважена.

Поради изложеното въззивният състав на съда се солидаризира с формирания извод от първоинстанционния съд и намира, че атакуваният съдебен акт е правилен и законосъобразен, и като такъв следва да бъде потвърден.

Воден от горното, на основание чл. 345 НПК във вр. с чл. 341, ал. 2 от НПК и чл. 306, ал. 3 във вр. с ал. 1, т. 4, пр. 2 от НПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение от 06.01.2023 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение (СРС – НО), 121-ви състав, с което Х. Л. В. е осъден да заплати на основание чл. 189, ал. 3 НПК по сметка на НБПП сумата от 420 лева – реално сторени разноски за адвокатско възнаграждение на служебен защитник.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____